

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/183/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7812209460
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7812209460.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudkýň JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Adriany Murínovej, v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava, č.k. 9C/163/2012-208 z 28. novembra 2014

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Návrh na prerušenie konania z a m i e t a .
Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu zamietol a nepriznal žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania.

Súd uznesením sp. zn. 9C/163/2012-8 zo dňa 09. 10. 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11. 10. 2012, spojil na spoločné konanie vec sp. zn. 9C/163/2012 a veci sp. zn. 9C/165/2012, 9C/167/2012, 9C/174/2012, 9C/176/2012, 9C/177/2012, 9C/181/2012, 9C/184/2012, 9C/186/2012, 9C/191/2012, 9C/194/2012, 9C/206/2012, 9C/219/2012, 9C/223/2012, 9C/231/2012, 9C/232/2012, 9C/234/2012, 9C/237/2012, 9C/238/2012, 9C/243/2012, 9C/253/2012, 9C/254/2012, 9C/259/2012, 9C/265/2012, 9C/279/2012, 9C/282/2012, 9C/284/2012, 9C/298/2012, 9C/303/2012, 9C/307/2012, 9C/313/2012, 9C/315/2012, 9C/324/2012, 9C/325/2012, 9C/330/2012, 9C/345/2012, 9C/346/2012, 9C/357/2012, 9C/366/2012, 9C/378/2012, 9C/385/2012, 9C/392/2012, 9C/399/2012, 9C/411/2012, 9C/412/2012, 9C/419/2012, 9C/420/2012, 9C/425/2012, 9C/429/2012, 9C/431/2012, 9C/434/2012, 9C/436/2012, 9C/450/2012, 9C/451/2012, 9C/459/2012, 9C/460/2012, 9C/463/2012, 9C/465/2012, 9C/467/2012, 9C/490/2012, 9C/495/2012, 9C/500/2012, 9C/503/2012, 9C/504/2012, 9C/505/2012, 9C/508/2012, 9C/512/2012, 9C/514/2012, 9C/517/2012, 9C/518/2012, 9C/524/2012, 9C/528/2012, 9C/533/2012, ktoré sa v ďalšom konaní budú viesť pod spisovou značkou 9C/163/2012.

Súd dôvodil, že žalobca v jednotlivých žalobách, ktoré boli spojené do spoločného konania sp. zn. 9C/163/2012 žiadal v zmysle § 12 Občianskeho súdneho poriadku, aby nadriadený súd rozhodol pred prvotným prejednaním vecí o prikázaní vecí inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu Rožňava sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí vzhľadom na ich pomer k veciam a k účastníkom konania. Poukázal na to, že vecne a miestne príslušný Okresný súd Rožňava, ktorý by bol inak oprávnený veci prejsť, je štátnym orgánom, ktorý svojim konaním vyvolal skutočnosť zakladajúcu právo uplatňovať nároky žalobcu z titulu nesprávneho úradného postupu, z ktorého vznikla škoda žalobcovi. Preto nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o škode rozhodovať. Keďže Okresný súd Rožňava bol sám škodcom v exekučných veciach, je vylúčené, aby rozhodoval spor

medzi žalobcom a štátom. Pridelenie vecí niektorému zo sudcov Okresného súdu Rožňava by porušilo právo žalobcu na prerokovanie vecí nezávislým a nestranným súdom, pretože podľa rozvrhu práce na súde neexistuje sudca, ktorý by nebol vo veci zaujatý.

Uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2NcC/41/2012-15 zo dňa 22. 10. 2012, ktoré bolo doručené účastníkom konania a nadobudlo právoplatnosť dňa 18. 02. 2013 bolo rozhodnuté, že sudkyňa Okresného súdu Rožňava JUDr. Agnesa Hvastová nie je vylúčená. Proti tomuto uzneseniu podala odvolanie žalovaná, na základe ktorého Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 2Co/215/2014-193 zo dňa 04. 09. 2014 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa a návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol. Súd dôvodil, že žalobca v žalobách označených NZP sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu, že rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo vydané po pätnásťdňovej lehote. Poukázal na právnu úpravu v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v platných zneniach v obdobiach od 01. 02. 2002 do 31. 05. 2010, od 01. 06. 2010 do 31. 05. 2011 a od 01. 06. 2011, kde v exekučnom konaní je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do pätnásť dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby pätnástich dní. Žalobca hodnotil postup exekučného súdu ako nesprávny a v rozpore s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť exekučného súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas dlhého obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty. Žalobca si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatnil náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčíslil nasledovne:

a) Majetková škoda mala predstavovať náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Žalobca vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných úkonov zamestnanca pomocou informačného systému 70,00 €, na udržanie a správu informačného systému sumu 40,00 € a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu a na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdavky spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,00 €. Celkovo žalobca vynaložil v súvislosti so správou pohľadávky výlučne vplyvom nesústredenej činnosti exekučného súdu sumu 125,00 €, ktorá by nezaťažila žalobcu a iné náhrady.

Žalovaná vo vyjadrení poukázala na to, že 23. 04. 2012 jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom už 27. 09. 2012 boli súdu doručené žaloby vo veciach, ktoré boli spojené do konania sp. zn. 9C/163/2012, z čoho je zrejmé, že žalobca žaloby nepodal po uplynutí šesťmesačnej lehoty, ale skôr. Jednalo sa teda o predčasne uplatnený nárok na súde v zmysle ustanovenia § 16 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. V konaní o predbežné prerokovanie nároku žalobcu neposkytol súčinnosť žalovanému a tak zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o.i. žalovaná zdôraznila, že podmienkou úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody v súlade so Zákonom č. 514/2003 Z.z. je:

1. nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup,
2. vznik škody,
3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Žalovaná vzniesla hmotnoprávnu námietku premlčania v súvislosti s nesprávnym úradným postupom. Poukázala na ustanovenie § 19 ods. 1 Zákona 514/2003 Z.z., pričom ak žalobcoví mala vzniknúť škoda nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v nerozhodnutí o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote, vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí 15 dňovej lehoty a v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonom stanovenej lehote, lehota na uplatnenie týchto nárokov uplynula pri každom takomto nároku osobitne a to od momentu skončenia žalobcom tvrdených prieťahov (od momentu rozhodnutia o zmene exekútora, vydania poverenia na vykonanie exekúcie, resp. právoplatnosti rozhodnutia o zamietnutí

žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie). Vzhľadom na to, že žalobca sa o škode dozvedel v niektorých prípadoch viac ako pred tromi rokmi, bola vznesená námietka premlčania. Žalovaná o. i. ďalej poukázala na ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ustanovenia § 7 ods. 2 a 3 Zákona 514/2003 Z.z. a v tejto súvislosti na list Európskej komisie JUST/A3/RM/kbD/2010/1360, kde bolo poukázané Európskou komisiou na to, že obdržala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov a od slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov v súvislosti s praktikami žalobcu. V rozpore s dobrými mravmi je skutočnosť, že žalobca si uplatňuje voči štátu nárok na náhradu škody napriek tomu, že pri jeho podnikateľskej aktivite dochádzalo k porušovaniu práva spotrebiteľov. Žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Nie je možné priznať ani náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. O. i. žalovaná k znaleckému posudku č. 1/2014 vypracovanému Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave na základe objednávky žalobcu uviedla, že ho považuje za nedôveryhodný, zavádzajúci a nespôsobilý preukázať vznik a existenciu majetkovej škody žalobcu. Navrhla neprihliadať na uvedený znalecký posudok z dôvodu, že nespĺňa zákonom predpokladané kritérium na posúdenie skutočnosti. Z exekučného spisu Okresného súdu Rožňava sp. zn. 8Er/329/2004 (pripojený k spojenej veci 9C/254/2012) súd zistil, že exekútor doručil súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 07. 12. 2004, poverenie pre exekútora bolo vydané dňa 03. 01. 2005. Oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora dňa 23. 11. 2010. Dňa 14. 12. 2010 súd vyzval pôvodného exekútora na vyčíslenie trov exekúcie, ktoré exekútor doručil súdu podaním dňa 28. 12. 2010. Súd uznesením zo dňa 03. 03. 2011 zamietol návrh na zmenu exekútora, exekúciu vyhlásil za nepripustnú, exekúciu zastavil a zaviazal oprávneného uhradiť odmenu a náhradu hotových výdavkov súdному exekútorovi v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Proti tomuto uzneseniu oprávnený podal odvolanie dňa 24. 03. 2011 a v dôsledku podaného odvolania spis bol predložený Krajskému súdu v Košiciach na rozhodnutie o odvolaní oprávneného. Krajský súd v Košiciach vec vrátil súdu prvého stupňa ako predčasne predloženú z dôvodu, že o návrhu na zmenu exekútora rozhodol vyšší súdny úradník, pričom podaním odvolania proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka sa toto rozhodnutie zrušilo zo zákona, nakoľko proti tomuto rozhodnutiu odvolanie zákon nepripúšťa, preto vo veci opätovne mal rozhodnúť sudca samostatným uznesením. Uznesením Okresného súdu Rožňava zo dňa 14. 08. 2012 návrh na zmenu exekútora súd zamietol, ktoré uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 28. 08. 2012, a následne konal aj v ďalších. V žalobách označených ako NZP, v ktorých bolo namietané, že súd o návrhu na vydanie poverenia rozhodol zamietnutím návrhu po zákonnej 15 dňovej lehote, súd zistil nasledovné, preto konal súd a z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Rožňava sp. zn. 8Er/622/2011 (pripojeného k spisu v spojenej veci sp. zn. 9C/163/2012) vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu dňa 03. 08. 2011. Uznesením zo dňa 04. 08. 2011 súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktoré uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 22. 09. 2011. Následne uznesením zo dňa 03. 10. 2011 súd exekučné konanie zastavil, ktoré uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 12. 10. 2011. Zo znaleckého posudku 1/2013 zo dňa 24.6.2013 vypracovaného doc. JUDr. PhDr. Miroslavom Slašťanom PhD, znalcom v odbore právne vzťahy k cudzine (pripojeného k spisu Okresného súdu Rožňava sp. zn. 5C/179/2012 ako listinného dôkazu platného vo všetkých veciach, kde sa žalobca domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy), zo záverov v bode I vyplýva, že primárne právo neumožňuje Európskej únii zasahovať do právomoci členských štátov, stanoviť a následne podrobne upraviť možnosť riešenia sporov v rámci rozhodcovského konania. Na základe vykonanej analýzy mzdových nákladov, nákladov na poštovné, telekomunikačné služby, tlač a úpravu informačného systému znalecký kolektív realizoval výpočet majetkovej ujmy vzniknutej žalobcovi, pričom táto je diferencovaná podľa jednotlivých typov žalôb tak, že u žalôb NZP a NP predstavuje výška majetkovej škody spolu 30,76 € a u žalôb ZE 31,68 € (znalecký posudok evidovaný na OS Rožňava č. 1/2014). Z hromadných sťažností doručených Okresnému súdu Rožňava 4.3.2010 v exekučných veciach, kde vystupoval žalobca ako oprávnený, ktoré sú datované 25.2.2010 vyplýva, že žalobca namietal postup súdu v konaní a podal podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu a prietahov v konaní z dôvodu, že podal návrhy na vykonanie exekúcie a exekútor požiadal o vydanie poverenia. Žiadal preveriť postup súdu, nakoľko v zákonom stanovenej lehote nebolo vydané poverenie pre exekútora.

Súd citoval §§ 3, 4 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., lebo podľa ust. § 6 ods. 1 až 4 citovaného zákona:

(1) Ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

(2) Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Protiprávnosť rozhodnutia nezistil, ktorým bola spôsobená škoda, keď nie je možné a ani účelné zisťovať v rámci konania o náhrade škody. Protiprávnosť rozhodnutia musí byť v čase prejednávania nároku o náhrade škody už konštatovaná príslušným orgánom, ktorý je podľa procesných predpisov oprávnený zrušiť protiprávne rozhodnutie pre jeho protiprávnosť. Otázkou protiprávnosti rozhodnutia nie je možné riešiť v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím ani ako predbežnú otázku. Podmienkou priznania nároku je teda to, že nezákonné rozhodnutie príslušný orgán zmenil alebo zrušil. Tým sa zabezpečuje, aby otázku, či je v danom prípade právoplatné rozhodnutie nezákonné, zodpovedne zvážil orgán, ktorý má nezákonné rozhodnutie zrušiť, a to už pred začatím konania o náhradu škody. Podmienkou priznania odškodnenia podľa § 5 citovaného zákona je, že rozhodnutie, ktorým mal byť porušený zákon, nadobudlo právoplatnosť. Ide najmä o rozhodnutia, ktoré nadobudli právoplatnosť po tom, čo účastník konania podal proti prvostupňovému konaniu odvolanie.

Uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. prebieha vo dvoch fázach. Prvou fázou je mimosúdne predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom. Druhou fázou je uplatnenie nároku žalobou na súde. Tieto dve fázy musia nasledovať po sebe, pretože podmienkou podania žaloby na súde je predchádzajúce mimosúdne prejednanie nároku. Tento zákonný postup vyplýva z ustanovenia § 16 zákona, podľa ktorého nemožno nárok na náhradu škody uplatniť skôr, než uplynie šesťmesačná lehota plynúca práve od uplatnenia nároku poškodeného u príslušného orgánu (§ 4 a § 11); až neúspešné uplatnenie nároku u príslušného orgánu je predpokladom pre uplatnenie nároku na súde. Predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody by malo prispieť k objasneniu skutkového stavu vo veci práva na náhradu škody a vytvoriť tak podmienky pre uzavretie mimosúdnej dohody o uspokojení nároku. Iba vtedy, ak by sa účastníci nedohodli, a to buď o nároku vôbec, alebo o výške uplatňovaného nároku na náhradu škody, malo by nasledovať súdne konanie. Predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je zákonom stanovená podmienka, preto musí byť splnená, aby tento nárok mohol byť vôbec prejednaný a rozhodnutý v občianskom súdnom konaní. Účastník síce mal právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, ani v jednej zo spojených vecí pritom žalobca neuviedol pravdivý údaj o dĺžke konania, ale nakoľko nepočítal lehotu od nápadu vecí na súd do rozhodnutia o vydaní poverenia, jeho zamietnutí, alebo zmene exekútora, ale lehotu počítal od doby spísania návrhu u exekútora do podania vecí na súd, i keď žalobca navrhol doplniť dokazovanie oboznámením sa so znaleckým posudkom, ktorý zadal vypracovať ohľadom výšky škody a so znaleckým posudkom ohľadom nesprávneho postupu súdu vo veciach ISTINA RS. Súd nevyčkal na predloženie znaleckých posudkov, ktoré majú byť vyhotovené len v budúcnosti z dôvodu, že pri vykonanom dokazovaní nebol zistený nesprávny úradný postup, resp. nezákonné rozhodnutie a nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom tvrdenej škody a nemajetkovej ujmy.

Pri premlčaní súd uviedol, že podľa ustanovenia § 19 ods. 1 až 3 citovaného zákona:

(1) Právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

(2) Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8.

(3) Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Súd citoval §§ 19 ods. 1, 27b zák. č. 514/2003 Z. z. ustanovuje v § 19 kombinovanú premlčaciu dobu, rovnako ako Občiansky zákonník pri premlčaní práva na náhradu škody (§ 106 OZ). V odseku 1 ide o subjektívnu premlčaciu dobu a v odseku 2 o objektívnu premlčaciu dobu, a pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu dobu, je stanovená v dĺžke troch rokov. Táto začína plynúť od momentu, kedy sa poškodený dozvedel o škode. Poškodený sa v zmysle ustanovenia § 19 ods. 1 citovaného zákona dozvie o škode vtedy, keď zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodiť vznik škody a orientačne (približne) aj jej rozsah (tak, aby bolo možné určiť približne výšku škody v peniazoch). Nie je teda potrebné, aby poškodený poznal rozsah (výšku) škody presne (napríklad na základe odborného posudku). Pre začiatok plynutia premlčacej doby nie je tiež potrebné, aby poškodený vedel, kto za škodu zodpovedá, resp., ktorý orgán štátu spôsobil škodu. Súd ustálil, že žalobca v niektorých prípadoch sa dozvedel o škode pred viac ako tromi rokmi žalovaná vzniesla námietku premlčania. Žaloba vo veciach bola podaná 27. 09. 2012, pričom žalobca požiadal o predbežné prerokovanie nárokov. prvé žiadosti o predbežné prerokovanie

nárokov boli doručené žalovanej 23. 04. 2012, ako to vyplýva z písomného vyjadrenia žalovanej. Počas predbežného prerokovania premlčacia lehota neplynie. Ako bolo vyššie oboznamované v jednotlivých spojených veciach, tak v žalobách ZE bolo rozhodnuté o návrhoch na zmenu exekútora v rokoch 2010 a 2011, v žalobách ISTINA RS bolo rozhodnuté o návrhoch na vydanie poverenia v rokoch 2010, 2011, 2012, o žalobách NZP bolo rozhodované od decembra 2009 až do roku 2011 a o žalobách NP bolo rozhodované od decembra 2008 do roku 2011. Ak by nároky uplatnené žalobcom boli dôvodné, na námietku premlčania by bolo možné prihladať v konaniach vedených pod sp. zn 9C/253/2012 a 9C/282/2012 (žaloby NP), nakoľko o žiadosti o udelenie poverenia bolo rozhodnuté pred 27.9.2009, avšak nároky žalobcu uplatnené v týchto konaniach nie sú dôvodné, pretože v exekučných konaniach poverenie bolo vydané v 15 dňovej lehote. Z ust. § 238 ods. 2 Zákona č. 233/1995 Z.z. vyplývajú taxatívne vymedzené ustanovenia Exekučného poriadku, ktoré sa použijú aj na konania začaté pred 1. septembrom 2005, avšak s výnimkou § 44 ods. 7 Exekučného poriadku. Tiež úprava uvedená v § 44 ods. 8 Exekučného poriadku platného od 1.12.2006 sa nevzťahuje na konania, ktoré sa začali pred 1.12.2006, ako to vyplýva z § 240 ods. 1,2 Zákona 233/1995 Z.z. V žalobách označených ZE, v ktorých žalobca namietal, že nebolo rozhodnuté v 30 dňovej lehote o návrhu na zmenu exekútora od podania návrhu súd (9C/330/2012, 9C/259/2012, 9C/254/2012, 9C/234/2012, 9C 232/2012, 325/2012, 9C/303/2012), súd zistil z pripojených exekučných spisov, že vo všetkých vyššie uvedených veciach ide o exekučné konania začaté pred 1.9.2005 a vzhľadom na vyššie uvedené prechodné ustanovenia neplatila 30 dňová lehota na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora. Po doručení návrhu na zmenu exekútora súd vo veciach konal, vyzval pôvodného exekútora na vyúčtovanie trov exekúcie. Vo veci 9C 325/2012 návrhu na zmenu exekútora vyhovel. V ostatných vyššie uvedených veciach vydal uznesenie, ktorým návrh na zmenu exekútora zamietol, vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Súd konštatoval, že v konaní nebol zistený nesprávny úradný postup exekučného súdu tak, ako má na mysli ustanovenie § 9 ods. 1,2 Zákona č. 514/2003 Z.z. Nedodržanie zákonom stanovenej lehoty na rozhodnutie o návrhu účastníka neznamená automaticky prietahy v konaní (I.US16/2002). Vo veciach 9C/206/2012, 9C243/2012 žiadosť o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu po 01. 06. 2011, preto 15 dňová lehota na vydanie poverenia neplatila, nakoľko exekučným titulom boli rozhodnutia rozhodcovského súdu. Vo veciach 9C/206/2012, 9C243/2012, 9C/279/2012, 9C/284/2012, 9C/313/2012 súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie pre exekútora po 15 dňovej lehote, ale vo všetkých veciach konal. Po doručení žiadosti o udelenie poverenia žiadal od oprávneného doručenie listín a od rozhodcovského súdu doručenie rozhodcovského spisu, na základe ktorých posúdil nárok a rozhodol.

O. i. nedodržanie 15 dňovej lehoty na vydanie poverenia súd nepovažoval za nesprávny úradný postup v zmysle § 9 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, pričom vo vyššie uvedených veciach v konaní neboli konštatované prietahy oprávnenými osobami (nedôvodná sťažnosť konštatovaná predsedom súdu). V žalobách označených ISTINA RS - vo veciach sp. zn 9C 298/2012, 9C/495/2012, 9C/524/2012, 9C/528/2012, 9C/533/2012, 9C/463/2012 súd rozhodol o žiadosti exekútora na udelenie poverenia v lehote 15 dní od podania žiadosti na exekučný súd, preto v týchto veciach nebola dôvodná námietka žalobcu týkajúca sa nesprávneho úradného postupu - prietahov v konaní. V ostatných veciach označených ISTINA RS rozhodol exekučný súd v lehote dlhšej ako 15 dní od podania návrhu, ale vo všetkých veciach zamietol návrh na udelenie poverenia z dôvodu, že exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe spotrebiteľskej zmluvy, ktorá obsahovala neplatnú rozhodcovskú doložku. Exekučný súd nebol v týchto veciach nečinný, ale v každej žiadal pripojenie dokladov od oprávneného alebo od rozhodcovského súdu a po ich doručení okamžite vo veci rozhodol. Ani v jednom prípade neboli splnené predpoklady zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, nakoľko žalobca ako oprávnený iba v troch veciach (sp. zn. 8Er/926/2009 pripojený k spojenému spisu 9C/378/2012, 8Er/302/2010 pripojený k spojenému spisu 9C 385/2012, 8Er/58/2010 pripojený k spojenému spisu 9C/467/2012) využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Nebolo povinnosťou súdu rozhodnúť do 15 dní od podania návrhu na udelenie poverenia, nakoľko súd zistil rozpor exekučného titulu so zákonom. Súd mohol aj ex offo preskúmať nekalú povahu rozhodcovskej doložky v prípade právoplatného rozhodcovského rozsudku a môže vyvodiť všetky dôsledky podľa právneho poriadku v tom smere, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný. Ak súd zistí, že nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a nemohol vydať ani rozhodcovský rozsudok. Exekučný súd je povinný preskúmať exekučný titul, ako aj platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku musí konštatovať rozpor rozsudku so zákonom, čo sa premietne buď v zamietnutí

žiadosti na udelenie poverenia, resp. v zastavení exekúcie. Z uvedených dôvodov súd konštatoval, že žalobca nepreukázal v jednotlivých spojených veciach nesprávny úradný postup exekučného súdu, resp. existenciu nezákonného rozhodnutia, nepreukázal ani výšku škody a nemajetkovej ujmy (žalobca uvádza len svoje tvrdenia) a v žiadnom prípade nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a vznikom akejkoľvek škody alebo nemajetkovej ujmy. Preto bolo potrebné žalobu v celom rozsahu zamietnuť, a o. i. žalobca bol v konaní nečinný, nakoľko okrem podanej žaloby a námietok zaujatosti voči všetkým sudcom Okresného súdu Rožňava nereagoval na vyjadrenie žalovaného k podanej žalobe a bez vážneho dôvodu sa nezúčastnil nariadeného pojednávania.

V podanom odvolaní podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. bolo namietané, že došlo k vadám podľa § 221 ods. 1, ods. 1 písm. a), g) a že skutkový stav neobstojí, lebo sú tu ďalšie skutočnosti alebo dôkazy (§ 205a O.s.p.) a preto navrhuje, aby odvolací súd zrušil rozsudok z dôvodov procesného pochybenia a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Kontradiktórnosť súdneho procesu sa však neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu a zaručuje sa tak v trestnom procese, ako aj občianskoprávnom procese a procese pred ústavným súdom.

Žalobca však nesúhlasí ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Dlžník však nemôže byť zaťažovaný plnením náhrady j nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu, než je výkon exekúcie pre nezaplatenie pohľadávky veriteľovi. Právym právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Nemôže byť teda ani tým, kto by znášal náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu.

Žalobca pri špecifikácii majetkovej škody v žalobe výslovne uviedol, že vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy.

Žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobcu nepoučil podľa ust. §120 ods.4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prílohov zaručeného čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Ústavný súd rovnako tak stanovil, že žalobca má ako účastník konania aj právo na to, aby každý spor alebo iná právna vec sa pred vnútroštátnym súdom rozhodovala na základe správneho a adekvátneho právneho základu. Predsa sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody.

Sú irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si žalobca zvolil, navyše, keď podľa práva sú súdne rozhodnutia všeobecných súdov rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov.

Aj keď v odvolaní sa namieta odvolateľom, že rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné, nie je možné zistiť ak súd konštatuje porušenie práva, prečo nepriznal nemajetkovú ujmu žalobcovi, nie je možné udržať skutkové a právne pochybenie súdu v právnom štáte, súd sa zaoberá v rozsudku len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného), tvrdenia žalobcu boli ignorované o škode a pričom bol predložený aj znalecký posudok.

Treba prisvedčiť vyjadreniu žalovanej, že ohľadne nestrannosti sudcu je bohatá judikatúra ústavného súdu (najmä nález II.ÚS/121/03), pričom tak rozhodujú aj ostatné krajské sudy v Košiciach, lebo dôvod vylúčenia sudcu, že ten sudca koná a rozhoduje na príslušnom súde nie je zákonný a nejde ani o nesprávny úradný postup. Žalovaný sa nemusel vyjadrovať ku všetkým skutkovým okolnostiam, avšak v tejto riešenej veci po spojení veci sa vyjadroval, pre vznik zodpovednosti štátu je potrebné preukázať kumulatívne splnenie predpokladov pre vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym

úradným postupom a vznikom škody. Ak nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, nemožno škodu priznať, pokiaľ ide o výšku škody, podrobné skúmanie vzniku škody a jej výšky nebolo potrebné, lebo žalobca relevantne škodu aj výšku nepreukázal, a to najmä nie ním predloženým uvedeným znaleckým posudkom. Žalobca stále venuje argumentačnú pozornosť iným záverom, než súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí vyslovil.

Odvolačný súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t. j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne.

Ani jeden zo žalobkyňou uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný tak ako aj v stovkách iných žalôb. K niektorým skutočnostiam tvrdným v odvolaní odvolací súd uvádza:

Odňatím možnosti konať pred súdom sa vo všeobecnosti rozumie taký jeho procesný postup alebo aj rozhodnutie, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých konkrétnych procesných práv, ktoré mu O. s. p. priznáva a ktorý sa prejavil už v priebehu konania a nielen pri rozhodovaní.

Podľa § 101 ods.2 druhá veta O. s. p. ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Podľa § 115 ods.1 O. s. p. ak tento zákon neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná.

Podľa ods.2 cit. ust. predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Súdna prax sa ustálila na výklade, že účastníkovi nebola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, ak nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, ani sa ho nezúčastnil, hoci o pojednávaní bol riadne a s dostatočným predstihom upovedomený (subjektívne sú názory odvolateľa k postupu súdu).

Dôvod uvedený žalobkyňou v žiadosti o odročenie pojednávania nie je dôležitý, lebo jej muselo byť známe, že ÚS SR odmietol všetky jej sťažnosti, ktorými namietala porušenie svojich základných práv podľa Čl.46 ods.1 a Čl.48 ods.1 Ústavy SR a práva podľa čl.6 ods.1 Dohovoru uzneseniami KS v Košiciach (a aj iných KS), ktorým bolo rozhodnuté, že ňou namietaní sudcovia nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania v ňou uvedených veciach (napr. uznesením I. ÚS/293/2013-10 z 29.5.2013, I. ÚS/311/2013-10 z 29.5.2013, III. ÚS/351/2013-11 z 18.7.2013, IV. ÚS/508/2013-8 z 15.8.2013 atď.) pre nedostatok svojej právomoci na preskúmanie podaných sťažností.

Súd sa nedopustil viacerých omylov, lebo nekonštatoval, že žalobkyňou namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané vo všetkých prípadoch, pretože uvádza exekučné veci, v ktorých došlo k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zák. ustanovenej lehote 15 dní, avšak súčasne aj vysvetľuje dôvod, pre ktorý sa tak stalo, prečo žalobu zamietol.

Vo veci bolo rozhodnuté po nariadenom pojednávaní, dôkazom čoho je zápisnica o pojednávaní, na ktorom sa však žalobkyňa - ako už bolo uvedené - bez dôležitého dôvodu nezúčastnila, preto jej právo na kontradiktórny súdny proces nebolo porušené, rozhodnutie súdu je spravodlivé.

Pôvod listín, ktorými súd vykonal dokazovanie je z odôvodnenia rozsudku jednoznačne a nad akúkoľvek pochybnosť poznateľný, lebo je výslovne uvedené, že šlo o listiny založené v exekučnom spise, skutkový stav bol úplne zistený, odvolanie je neopodstatnené.

Napadnutý rozsudok je preskúmateľný, lebo právne závery, ku ktorým súd dospel nie sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, odvolací súd súhlasí s dôvodmi v rozsudku.

Odvolačný súd nevidel relevantné dôvody prerušenia konania a návrh žalobcu zamietol.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalobkyňa nemala v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov a žalovaná žiadne trovy neuplatnila.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.